

L'ARRIBADA

El noi estava esperant algú al port de Le Havre. Era el 28 d'agost de 1829 i els vaixells, amb les seves veles blanques com ales de gavina, dibuixaven traços foscos sobre la superfície argentada del mar.

Era alt, molt prim, i suava tot ell. Anava massa abrigat per a un matí de finals d'estiu: portava un bombí i una casaca, una armilla de llana i una camisa tancada al coll amb una corbata de llacet de colors verd i vermell. Però el més grotesc de tot era que, malgrat que anava de vint-i-un botó, no portava sabates i, pels mitjons, treien el cap els dits grossos dels peus.

El senyor Mirat, en realitat, li havia proporcionat un parell de sabates brillants i noves abans de marxar, però eren dos números més petites del que ell gastava. Quan se les va posar, va tenir la sensació d'estar atrapat en un cep, així que, tan bon punt va sortir del cotxe, es va treure

aquells instruments de tortura i els va amagar en un compartiment que hi havia a sota del seient del cotxer. Després, amb un cartell penjat del coll, es va preparar per a l'espera.

En el cartell, escrit amb lletres majúscules, es podia llegir això:

COL·LEGI AMÉLIE PAIMBOEUF
PER A DAMES NOBLES
I JOVES CAVALLERS

En Daniel Lacrosse (així es deia el noi), que feia poc temps que treballava com a lacai en aquell col·legi, havia estat enviat a Le Havre per rebre dos nous estudiants. I l'atzar va voler que fossin, precisament, una dama i un cavaller.

Sospirant, va treure de l'armilla un rellotge de butxaca. El senyor Mirat li havia confiat aquell rellotge amb la recomanació de tenir-ne cura com calia.

—Una sola ratllada —li havia dit— i està acomiadat.

En Daniel li havia promès que en tindria cura, ja que al Col·legi Paimboeuf hi estava molt bé i no tenia ganes de buscar una altra feina. El rellotge marcava dos quarts de nou: potser la primera alumna s'havia perdut, perquè ja hauria de ser allà.

—*Garson! Garson!* —va cridar una veu.

Garçon significa «noi» en francès, però qui parlava tenia un accent estranger tan fort, que en Daniel no va aconseguir entendre el que deia. Després va veure una jove i una dona que, alçant lleugerament les faldilles, caminaven cap a ell amb pas decidit.

La noia semblava una mica més jove que en Daniel. Tenia els ulls blaus i els llargs cabells rossos li queien

damunt les espatlles formant rínxols perfectes. Apuntava, amb les seves dents separades, un somriure peculiar.

El rostre groguenc de la dona, en canvi, semblava una ceba resseca.

—*Garçon!* —va vociferar la Cara de ceba—. És el criat del col·legi Paimboeuf?

La dona, en lloc de pronunciar «pemböf» correctament, havia pronunciat una paraula incomprendible, «painbou» o alguna cosa semblant. En Daniel es va escurar el coll i li va ensenyar el cartell que deia, en efecte, «Col·legi, etcètera, etcètera».

—En bona hora! —va grunyar—. Fa una eternitat que l'estem esperant al vaixell. Com que no es dignava a arribar, hem hagut de venir fins aquí, malgrat que la senyoreta Woodsworth està cansada del viatge. I, a més, hem deixat l'equipatge sense vigilància.

En Daniel va observar la noia que acompanyava la Cara de ceba. Més que cansada, semblava mortalment avorrida.

—És la senyoreta Woodsworth?

—És evident que sí! —va exclamar la dona—. L'Ashlynn Taylor Woodsworth, filla del senyor Henry Hepburn Taylor Woodsworth. I jo sóc la seva institutriu, la senyoreta Walsh.

Tenia una veu realment insuportable.

—Si ja ha acabat les preguntes, faci el favor d'afanyar-se. Com ja li he dit, la senyoreta està cansada.

En Daniel va mirar silenciosament l'Ashlynn i la senyoreta Ceba Walsh.

—I posi's les sabates! —va afegir l'escandalitzada institutriu amb els ulls fixos en els mitjons foradats d'en Daniel.

El lacai va fer l'orni i es va allunyar pel moll. Després, va agafar impuls i va fer una tombarella que li va sortir molt bé: tan bé, que ni tan sols li va caure el barret.

Miss Ashlynn Taylor Woodsworth venia d'Amèrica, concretament de Boston. Era filla d'un important home de negocis que venia acer per mig món. Quan la nena era molt petita, l'havia enviada a Europa perquè millorés la seva formació, i després d'una temporada a Londres, ara l'enviava a França, concretament al col·legi de Madame Paimboeuf.

Com moltes senyoretetes de la seva edat i condició social, Miss Ashlynn sentia debilitat per la bona roba: de fet, portava un equipatge voluminós, que s'acumulava al moll formant una torre trontollosa de maletes, baguls, cistelles i capelleres.

Li havia semblat entendre que aquell noi es deia Daniel. Tenia pinta de ser simpàtic i li feia llàstima que carregués ell sol totes les maletes. Però, al mateix temps, l'envejava. Almenys ell no tenia l'obligació de suportar la senyoreta Walsh, que es passava el dia remugant i esbufegant com una locomotora.

—Si que triga aquest inútil! —va murmurar Miss Walsh—. Anem amb retard: fa més d'una hora que hauríem d'haver marxat.

En Daniel va col·locar l'últim bagul sobre la capota del cotxe i després va dir:

—Doncs em sembla que s'hauran d'esperar una mica més. Encara he de recollir un altre estudiant, que hauria d'estar a punt d'arribar. O almenys això crec.

El lacai va tornar a penjar-se el cartell i es va apostar al costat dels cavalls.

Segons després, l'Ashlynn, somrient, va anar a fer-li companyia. Es pensava que hauria de viatjar a soles amb

l'avorridíssima senyoreta Walsh, però ara havia descobert que ho faria amb un altre estudiant. Potser era, qui sap, un futur company de classe d'allò més simpàtic.

L'Ashlynn mai no havia tingut cap company de classe perquè, fins aleshores, sempre havia estudiat a casa seva amb una institutriu com Miss Walsh.

—Senyoreta Ashlynn, torni a pujar al cotxe ara mateix —va dir la institutriu, traient el nas punxegut a través de la finestreta—. No està bé que una dama esperi al costat del cotxer. Però... Valga'm Déu! Això què és? Un lleó?

En Daniel va deixar anar un xiulet.

—Un lleó segur que no —va dir entre dents—. I sé el que em dic perquè he treballat en un circ. Deu ser un gos..., però mai no havia vist un gos tan gros.

La mirada de l'Ashlynn es va fixar en aquell enorme animal. El gruixut pelatge de color gris cendra se li espessia a l'altura del coll. Al seu costat caminava un noi de cabells negres i pell tan fosca com un gra de cafè. Era petit i magre, d'ulls grossos i dents blanques. Portava una camisa i uns pantalons d'estil oriental, cenyits a l'altura del turmell. Tot el seu equipatge es reduïa a una bossa de viatge, que portava penjada a l'espatlla.

El gos i el noi es van aturar davant d'ells. L'Ashlynn va deixar anar un crit de pànic. El nouvingut va llegir atentament el cartell d'en Daniel, va apuntar una lleu inclinació a manera de salutació i va treure de la bossa de viatge un full de paper doblegat amb molta cura.

L'Ashlynn va observar en Daniel mentre ell llegia el full. Va comprendre que era una carta de presentació per al col·legi Paimboeuf. Així doncs, aquell noi estrany era la segona persona que estaven esperant.

—Benvingut —va saludar en Daniel, una mica sorprès—. Jo em dic Daniel Lacrosse i estic al servei del col·legi. Et presento l'Ashlynn... no sé què més. Acaba d'arribar d'Anglaterra.

—Ashlynn Taylor Woodsworth —va especificar la senyora Walsh des de dins del cotxe—. Però cal que vostè parli amb aquest salvatge? El seu aspecte és decididament poc recomanable.

—Potser sí —va replicar en Daniel—, però ha de venir amb nosaltres. És un nou estudiant del col·legi. Es diu... Reno! En la carta de presentació ni tan sols apareix el seu nom...

L'Ashlynn estava fascinada per aquell noi desconegut d'aire tan misteriós i, sobretot, pel seu enorme gos, que restava impassible. Així que, va treure forces de flaqueza, va somriure a l'animal i, després, va preguntar al seu amo:

—Com et dius?

Però el jove no va respondre. Simplement la va ignorar, li va girar l'esquena i es va asseure dins del cotxe. Després va fer un xiulet al gos, que va pujar a bord i es va ajeure a terra cargolat com un cabdell.

—Però... —va tartamudejar l'Ashlynn, incrèdula i una mica enfadada.

Només volia ser amable. Però aquell tipus havia actuat com si ella no existís.

En Daniel va somriure a l'Ashlynn i es va encongir d'espatlles, donant-li a entendre que no havia de fer gaire cas al nouvingut. Després li va allargar la mà per ajudar-la a pujar.

—Senyors, tots al cotxe! —va exclamar—. Marxem!